

תיאטרון
חיפה,
תיאטרון יוצר שינוי

גיבור העלבי

מחזאי: קנת לונרגן
תרגום: רנה ורבין
בימוי: משה נאור
עיצוב תאורה: פליס רוס
תפאורה: נטע הקר
מעצבת תלבושות: דליה פן
מוזיקה: אלדד לידור
עוזרת במאי: יעל גולדברג

בהשתתפות:

דון: אלמה דישי
נורמן: נורמן עיסא
ביל: אוהד קנולר
ג'ף: רון ריכטר

ניהול הצגה: ענת זמיר/יואלית אליכין
מנהל הפקות: דור שלום
מנהל טכני: עופר טל
מנהל במה: שמואל מיכאלוב
תאורה: אלי אשכנזי
סאונד: גיא וילנסקי
הלבשה: לובה גלפרין
מתפרה: סרגיי קאשין
מנהל יצור: יגאל מורחי
יצור תפאורה: דודי בית מלאכה

עריכת תוכניה: רנה ורבין
עיצוב: לס מרגלית-שפי
צילום סטילס: ז'ראר אלון

הקלטות ומיקסים:

גילי צימרמן, אולפני "Q" סאונד.
שי אלון - גיטרות
אלדד לידור - קלידים ותכנותים

תודה לכיתת בימוי שנה ב' 2015 ממכללת סמינר הקיבוצים: אוחותין אלה, אור עודד, אפטה עמית, בלוך-רנד יון, בריסי ישי, גולדבלט אלעד, גולדשטיין נעמי, וייצמן עדי, חובב קרן, חותם אלה, חצרוני נטע, כפיר פז, לוגסי חן, מאיש רבקה, מזרחי אגם, מנדלסון איתמר, מנדלסון דניאל, נולר סופיה, עיני אלדר, פודלישבסקי איילין, שפט קרן, תמיר רוויטל, תמרי אלה.

תקציר

ארבעת גיבורי "גיבור הלובי" תקועים בקומת הקרקע של החיים - כולם שייכים למעמד העובדים בשכר נמוך. הם מעוניינים כולם לעשות את "הדבר הנכון".

השאלה היא מה הוא.

במרכז "גיבור הלובי" ניצבת דמותו של ג'ף, שומר לילה בבניין מגורים. לאחר שנתפס מעשן ג'וינט ונזרק מחיל הים נידה אותו אביו, הגיבור הצבאי לשעבר, וגירש אותו מהבית. ג'ף נחוש להתחיל

את החיים מחדש, לעלות על מסלול נורמטיבי, אבל החיים מציבים לו מבחנים קשים.

המחזה מתמקד בשלוש דמויות המקיפות את ג'ף במשמרות הלילה: נורמן, אחראי המשמרת של חברת האבטחה, שהסתבך בצרה משפחתית ונאלץ לבחור בין נאמנות למשפחתו ובין הקוד האתי שלו, וצמד שוטרים המסיירים באזור ומבקרים בבניין - השוטר הוותיק והמהולל ביל, וחניכתו המעריצה, השוטרת המתחילה דון, שנאבקת למצוא את מקומה באחוזה הגברית של שוטרי המחלקה. העובדה שהיא שוכבת עם השותף שלה לא מקלה עליה.

במפגשים ובשיחות בין ארבע הדמויות נחשפות בהדרגה עלילות מפותלות הנוגעות לכל אחת מהן, ומתברר כי הדמויות כולן ניצבות, בדרך כזו או אחרת, בפני צומת מוסרי וגורלי.

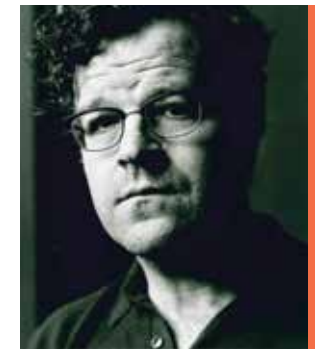
**"חכם, מצחיק... דרמה
שעיקר כוחה בדיאלוגים.
עלילה רבת עוצמה"**

"הדיילי ניוז"

**"שנינות משולבת בדקות
אבחנה. משובח ומקורי"**

"הניו יורק טיימס"

קנת לונרגן, יליד רובע ברונקס בניו-יורק של שנת 1962, הוא בן לאם יהודייה ולאב ממוצא אירי. לונרגן פרץ כמחזאי עם *This is our Youth* (שעלה בארץ בשם "מותק של נעורים" בתרגומו של ירון פריד בתיאטרון "תמונע") וכתב עד היום חמישה מחזות, שזיכו אותו במועמדויות ובפרסים רבים.

"גיבור הלובי" עלה לראשונה בניו-יורק בשנת 2002 וזכה לביקורות מהללות ולאהבת הקהל. לאחר מכן הועלה בהפקות רבות ברחבי ארצות-הברית, וגם תורגם לשפות רבות והוצג בעולם. במקביל, פיתח לונרגן קריירה מצליחה כתסריטאי ובמאי. בין סרטיו הידועים: "מישהו לסמוך עליו" ו"מרגרט", אותם גם ביים; "בואו נדבר על זה", בהשתתפות רוברט דה נירו ובילי קריסטל; סרט האנימציה "הרפתקאות רוקי ובולווינקל", ו"כנופיות ניו-יורק", בבימויו של מרטין סקורסזה. על תסריטיו ל"מישהו לסמוך עליו" ו"כנופיות ניו-יורק" היה מועמד לפרס האוסקר.

"יש שיגידו שקנת לונרגן ממשיך את המסורת של במאים גדולים כמו ג'ון קסאוטס, בחיבתו לדרמות קטנות, מונעות על ידי דמויות חזקות... לונרגן בונה דמויות מעוררות חיבה ומציב אותן במצבים אוניברסליים, שכל אחד יכול לזהות מחייו. זהו מרכיב חשוב במה שהוא מכנה 'גאולתו של הרגיל'."

(*"הניו-יורק טיימס"*)

והוא בכלל לא ידע שהוא כזה הכותב והמבקר ירון פריד על קנת לונרגן

קנת לונרגן לובש את ליבו העדין על שרוול הסוודר המרופט שלו. הוא האיש הכי צנוע שתפגשו אי פעם, ההגדרה המילונית של ענווה, חנון יהודי-אירי מהברונקס, ממושקף, מזוקן, משלומפר ונחבא אל הכלים, שכאילו זועק "אל תסתכלו עלי, אני לא חשוב". קצת מפתיע, אם כן, שנתן לעצמו תפקיד קטן מול המצלמה בסרטו הראשון והנפלא "מישהו לסמוך עליו", אבל זה היה תפקיד של כומר שמדבר מעט ומקשיב הרבה. לונרגן בעיקר השפיל את עיניו רואות הכל, וסביר להניח שעצם ליהוקו היה בכלל אילוץ תקציבי. החבר הכי טוב שלו, עוד מימי התיכון, הוא השחקן מתיו ברודריק, ואשתו היא השחקנית ג'יי. סמית-קמרון. הוא נותן להם ולאחרים את אור הזרקורים, ונשאר מבחירה בחושך, או לפחות בין הצללים.

ראיתי את *This is our Youth*, מחזה לשלושה שחקנים שאיתו קנה את עולמו, באוף-ברודוויי ב-1999. לידי יושב מתיו ברודריק (בסוודר אדום, אגב, אבל מהודר), וכל המבטים בהפסקה ננעצו בו ולא בלונרגן, שאיש לא ידע מי הוא. בהפסקה היא נולד עוד כוכב, השחקן מארק ראפלו. יופיו של המחזה, על שלושה צעירים הרוסים מבתים טובים, על אובדן התמימות ועל הנעורים עצמם, עצר את נשימתי. נדהמתי מיכולתו של לונרגן לתאר דור שלם בכמה משיכות מכחול ענוגות, ליצור שפה חדשה, שנשמעת דיבורית וטבעית ועם זאת פיוטית וכמעט חלומית, ולבנות דרמה גדולה מהפרטים הקטנים ביותר לכאורה. אפילו הוראות הבימוי של לונרגן היו מופתיות בעיניי.

הוא המשיך לשבור את הלב (עם מינונים בריאים של הומור דק) במחזה *The Waverly Gallery*, שבו נכד צופה בדעיכתה ההדרגתית של סבתו חולת האלצהיימר (השחקנית הנהדרת איילין הקרט בהופעתה האחרונה). ב"גיבור הלובי" הראה שוב כיצד הטובות בכוונות יכולות להירמס תחת תשוקות מודחקות ודחפים בלתי ניתנים לכיבוש.

The Starry Messenger, בכיכובם של ברודריק וקמרון (גברת לונרגן), היה מחזה על אובדן, תבוסה, בגידה וכמעט-גאולה, והכאב שבו הציף את האולם הקטן וצרב את העור, ועדיין היה מסנוור ביופיו מבלי להיות מצועצע. רבים האמינו שלונרגן תיעל אל הכתיבה (וגם הבימוי, שלקח על עצמו לראשונה בתיאטרון) את מסכת הייסורים שעבר עם סרטו השני "מרגרט", שהאולפן שהפיק ומימן אותו סירב להוציא לאקרנים את גרסתו בת הכמעט שלוש שעות של לונרגן, ודרש שישחרר מהדורה מקוצצת. לונרגן נלחם על חירותו האמנותית במשך שנים, בהליך משפטי מפרך ויקר ולמעשה אבוד מראש. הוא טען שהאולפן רצח את ציפור נפשו וחילב ביצירתו ללא רחמים. הסרט (על עדה לתאונת דרכים שעולמה חרב עליה) יצא לבתי הקולנוע בהפצה מצומצמת, בגרסתו החבולה. לונרגן הוציא בדי-וידי את גרסתו שלו מאוחר יותר.

צלקות הטראומה הזו טרם הגלידו, אבל הסרט כבר נחשב ליצירת מופת מוחמצת שעוד תתגלה עם הזמן, והמחזה זכה לביקורות מצוינות, שחלקן הכתירו אותו כמחזאי המשמעותי ביותר של דורו. לונרגן היה שם שוב, בירכתי האולם, עם הסוודר הנצחי, הזקן המדובלל והמבט המורכן, **והוא בכלל לא ידע שהוא כזה.**

ראיון עם משה נאור, במאי ההצגה הלובי כלימבו

"קנת לונרגן משוחח עם ארתור מילר", אומר משה נאור, במאי המחזה. "ב'כולם היו בניי' ג'ו קלר הרג חיילים, ופה יש אבא גיבור מלחמה שהציל חיילים. לונרגן בפירוש מתכתב עם מילר באופן שבו הם בוחנים יחסי אב-בן. שם הבן נישל את האבא ופה האבא נישל את הבן. בניגוד למילר, שאצלו המשפחה היתה חלק מרכזי במערך החברתי, לונרגן כותב כבר אחרי ההתפוררות של התא הגרעיני, והוא מתאר חברה שבה אנשים חיים לעצמם. בדומה למילר, גם כאן המשפחה היא מחויבות רגשית שמייצרת הסתבכויות – נורמן נושא באחריות על אחיו העברייני, ג'ף חי בצילו של אביו. בהתייחס ובהמשך למילר, הטיפול של לונרגן כבר מעט אירוני. בתחילת המחזה נורמן מאשים את ג'ף בכך שהוא לא רציני כי אין לו אישה וילדים, ובהמשך ביל משתמש בתירוץ האישה והילדים כמניפולציה שמטרתה לפתות את דון. זה מסמן מעבר של שלב נוסף בהתפתחות התיאטרון, כפי שאפשר לראות בסקירה ההיסטורית של הנושאים שהוא משקף ומציג, ממחזות על אלים למחזות על מלכים למחזות על גיבורים למחזות על בורגנים, למחזות על אנשי עמל.

- מה עניין אותך במיוחד בעבודה על מחזה שעוסק באנשי מדים?

"המדים מאלצים את הדמויות להיכנס ולצאת מתפקיד שמולבש עליהן. זה מאפשר למחזה לעסוק בלא מעט הקבלות וניגודים בין שוטרים ובין אזרחים, בין אלימות אחת ואלימות שנייה. המדים בונים את הדרמה וגם את הקומדיה. יש משחק תמידי של סטטוסים, מי חשוב יותר ומי פחות. לאנשי מדים יש קודים של התנהגות, וכששוכרים אותם נוצרת קומדיה. ג'ף שובר אותם כל הזמן, ובגלל זה הוא מצחיק. מעבר לכך, הם כולם בעלי תפקידים עם שכר נמוך. כך שבבסיס הרצון של כולם הוא בעצם לעבוד, פשוט להמשיך לעבוד. זה המנוע וזאת הדרמה שקודם כל נכונה לגבי כולם – הישרדות".

- איך באמת עובדים על מעברים כל כך חדים מקומי לדרמטי, שהמחזה מאופיין בהם?

"על הקומדיה לא חשבנו כמעט בכלל. חושבים רק על סיטואציה אמינה, דמויות והיחסים ביניהן. בתהליך החזרות עבדנו בתום מוחלט, בלי בכלל לחשוב על הצחוקים. ככה עושים קומדיה טובה, כשאף אחד לא מתאמץ להצחיק, והכל נובע מתוך הסיטואציה. כשעובדים עם מפתח של סיטואציה אמיתית, היררכיות וסטטוסים, הקומדיה מתחילה לפעול, וכמובן גם הדרמה, וזה גם כמובן נכתב ככה ולכן זה עובד".

- איך אתה רואה את תפקיד הלובי בהצגה?

"קודם כל, הלובי בעיני הוא מקום ביניים, זירת מעבר. עבור ג'ף מדובר בעבודה זמנית, אבל זה גם תפקיד שהוא יכול להיתקע בו שנים, בלי עתיד ממשי או קידום. להיות שומר לובי זה להיות כמעט שקוף לחלוטין. אנשים עוברים על פניך יום אחרי יום כמעט בלי לראות אותך. אתה פונקציה. מצד שני, אתה גם שומר הסף. גם אם נדמה לך שאתה כלום, שאתה יכול לישון כל הזמן וזה לא ישנה לאיש, מגיע היום שבו אתה צריך לנקוט עמדה. כמו שג'ף באמת נדרש לעשות בסופו של דבר – שומר הסף מחליט מה עובר ומה לא עובר, במישור הסימבולי, כמובן, אבל גם הממשי.

"הלובי הוא כמו לימבו. מפה הולכים לגן עדן או לגיהנום. כל הדמויות במחזה עומדות בפני מבחן שיקבע את התקדמותן בחיים. נורמן – האם יסתבר בעדות שקר ויאבד את כל מה שבנה בחייו או לא? דון – האם תצליח לעבור את ה'זובור' שלה כטירונית ולהשתלב במחלקה? ביל – האם יצליח להתקבל סוף סוף לביולוג? וג'ף, כמובן, שאולי בסך הכל רוצה להצליח לשרוד שנה בלובי, אבל גם רוצה כנראה להצליח להיחלץ ממנו. כשהמחזה נגמר אנחנו לא באמת יודעים מה יקרה איתם".

- עם סוף ההצגה עולה השאלה האם אפשר להיות בן אדם טוב וגם לעשות את הדבר הנכון או שנגזר על כל גיבור להיות "חרא של בן אדם", כפי שג'ף מכנה את אביו בשיחה עם נורמן. איך אתה רואה את ארבע הדמויות על הציר של "עושות את הדבר הנכון" ועד "חרא של בן אדם"? מי גיבור ומי נרמס במחזה הזה?

"אני חושב שהגדולה של המחזה היא בכך שכל הדמויות מורכבות מארבע הפינות האלה. כולם קצת גיבורים וקצת נרמסים, תלוי בסיטואציה, כולם עושים את הדבר הנכון מזווית ראייה מסוימת, וכולם גם קצת 'חרא של בן אדם'. אולי אפשר לומר שביל הוא במובהק יותר קרוב על הרצף לקצה של האדם הנלוז מוסרית, לפחות בכל הקשור למערכות יחסים עם נשים, ונורמן נוטה יותר לקצה של האדם הישר כסרגל, אבל בסופו של דבר בשניהם מתגלים גם צדדים כמעט הפוכים. ג'ף ודון, הצעירים, מתחילים את המחזה כשהם לכאורה פחות מגובשים באופיים, ובכל זאת דומה שדון הלכה להיות שוטרת ממניעים אידיאליסטיים, לעומת ג'ף, שפחות מאמין בערכים כאלו או אחרים, אולי בגלל שגדל תחת רודנותו של אביו ה'גיבור' וראה את הפער בין התדמית והחיים. אני חושב שדון נשארת בסוף ההצגה פחות או יותר עם אותם ערכים שאיתם הגיעה, רק יותר משופשפת ומחושלת, וג'ף אמנם נאלץ לקבל החלטה מוסרית, אבל זה לא אומר שהוא עבר שינוי מהותי. הוא עדיין לא מהסס לשקלל לנורמן כדי להציל את עצמו מפיתורים".

חגי לוי על קנת לונרגן

כשסרטו של לונרגן "מישהו לסמוך עליו" עלה לאקרנים בישראל, יוצר "בטיפול", "המקוללים" ו"הרומן", חגי לוי, כתב עליו ב"עכבר העיר":

"בסרטים הוליוודים יש מוסר השכל ברור מאוד, שעיקרו טמון במושג התובנה. אם גיבור גוסס מסרטן - יש לו יעוד בפסיון הזה: עליו להבין דבר מה חדש, גורף, מחכים, על חייו (שלא היה איש משפחה טוב דיו, לדוגמה, או שלא ידע ליהנות מספיק מהיום-יום, או שרדף אחר בצע קריירה, דברים כאלו). המחלה שלו הורגת אותו - אבל היא גואלת את נשמתו. יש לה משמעות חיובית. 'מישהו לסמוך עליו', כנציג של קולנוע עצמאי ומשוחרר יותר, כופר באמונה הזו. זה סרט שמכיל תנועות זעירות מאוד אל עבר חיים הולמים וטובים ביותר, אם בכלל. אין בו מחוות גדולות, אין בו רגעי הארה".

איזהו גיבור?

תיאור דמות הגיבור ב"מישהו לסמוך עליו" נכון למעשה גם לגבי ג'ף, "גיבור הלובי". חגי לוי: "גיבור הסרט הוא איש תלוש מאוד - באופן שלעתים אתה מוצא אצל יתומים - שבמידה רבה הפך את התלישות הזו לאידיאולוגיה. הוא הגיבור האקזיסטנציאליסטי הקלאסי, האדם המורד. חופש הבחירה בלבד מניע אותו, משמעות חייו היא בחירות להחליט בכל רגע מחדש על גורלו. אבל ג'ף מתקשה לקחת את גורלו בידיו ולבצע בחירות אקטיביות שאולי ישנו את המסלול שבחר לצעוד בו. הוא מה שניתן לכנות 'נגרר', ואפילו 'לוזר'. ג'ף עף מהשירות הצבאי אחרי שנתפס מעשן ג'וינט, ומתלונן על כך שכולם מעשנים אבל רק אותו תפסו. הוא מעריץ את אביו על הגבורה הצבאית שהפגין בעברו כאיש צעיר, אבל גם נוטר לו טינה על כך שהיה אב קשה, או אפילו 'חרא של בן אדם'. ג'ף שואל את עצמו, תוך כדי ההסתבכות של נורמן ובשיחותיו עם דון, האם בכלל אפשר להיות אדם טוב וגם גיבור שעושה תמיד את הדבר הנכון?".

שאלה של סוף

אין התרה ב"גיבור הלווי". בסוף המחזה אנחנו לא יודעים מה יקרה לדמויות השונות. אפילו לא לחלוטין ברור מהי התשובה לשאלה המוסרית שהמחזה העלה. האם דון פעלה כראוי לשוטר? הם ג'ף עשה את הדבר הנכון כחבר? ומה לגבי נורמן?

חגי לוי: "לונרגן מתחמק משיאים דרמטיים, אוסף את הרגעים הקטנים זה לצד זה, ולא מערים אותם לכדי בניין משוכלל שבקומתו העליונה מתגלה הפתרון האולטימטיבי, המזור האמיתי. בניגוד לגישה ההוליוודית המקובלת, הוא מניח כי אין כאלו פתרונות ותרופות, וכי החיים אמביוולנטיים, פרוצים לגישות שונות, נעדרי תכלית אחת חד-משמעית וסוחפת; כי אין הם הרבה יותר מרצף של אפיזודות, מקריות בחלקן, אפורות כמעט, שחלקן תואמם איזה מהלך עקבי ובעל משמעות, וחלקן ממש לא. למעשה, בכל מכלול יצירתו של לונרגן דומה שחייהן של הדמויות ימשיכו פחות או יותר אותו דבר גם אחרי שהקהל ילך הביתה, אולי עם שיפורים קלים בלבד.

"לונרגן הוא יוצר חילוני, שאצלו המשמעות רגעית וסובייקטיבית, התובנות תמיד יהיו שוליות, הפכפכות, גחמניות, והשינוי המעשי שבעקבותיהן מינורי מאוד, אם בכלל. מה שהיה הוא שיהיה. ההכרה הזו היא מהפכנית, במושגים אמריקניים. היא מספיקה כדי להפוך מלודרמה משפחתית לסרט פסטיבלים, כדי לגרום ל'ניו יורק טיימס', למשל, לבחור ב'מישהו לסמוך עליו' כאחד משניים-שלושה הסרטים הטובים של 2000, כדי לסמן את קנת לונרגן, הבמאי והתסריטאי, כהבטחה גדולה".

לונרגן עצמו, כשנדרש לשאלת הסוף שכתב, השיב:

"אני רוצה שהסיפור יגיע לסיומו מבחינת האירועים שהתחוללו, שהיו הפוקוס של הסיפור, אבל לא נראה לי נכון לסכם את כל חייהן של הדמויות בסוף המחזה, כי זה פשוט לא מרגיש לי אמיתי. אני כותב על אנשים שמתמודדים עם מצבים שגדולים מהם, שמטבעם אינם מצבים שהדמויות יכולות לפתור. בשלב כלשהו תגיע הכרעה לגבי הקריירה של דון, ובשלב כלשהו ג'ף יישאר בלובי או ילך, ובשלב כלשהו אח של ויליאם ילך לכלא או ישתחרר, אבל הנושאים העיקריים של המחזה כבר הוכרעו – אולי זה לא מספק את הדמויות, אבל יש הכרעה. הסיפור הגיע אל סופו, והוא משאיר אותך בתחילתו של הסיפור הבא – כמו בחיים... אצל צ'יוב יש הרבה דמויות שחוות הארות משמעותיות בערך בעמוד 12, אבל עד סוף המחזה מתברר שהתובנות האלה למעשה היו חסרות משמעות. זה יותר דומה בעיני לחיים מאשר טקסטים אחרים שבהם מגיעים להארה וזהו, עכשיו הכל בסדר".

לונרגן: "נורמן מנסה לעשות את הדבר הנכון, אבל זה מנוגד לנטייה שלו לתמוך במשפחה. אחיו נעצר באשמת רצח, והמשפחה שלו מצפה ממנו שיספק אליבי מפוברק. מבחינה אידיאולוגית הוא מרגיש שאסור לו לשקר למשטרה, אבל מצד שני הוא לא מסוגל לשבת באפס מעשה בזמן שאחיו ילך לכלא על משהו שאולי לא ביצע".

חיים במדים

איך הגעת לטוות עלילה שעוסקת בשוטרים דווקא?

לונרגן: "זה לא שרציתי לכתוב על חיי המשטרה, אותם בכלל לא הכרתי בתחילת הכתיבה. מה שעניין אותי זה לעסוק במצב שבו כל הקלפים יוצאים לרעת מישהו - במקרה הזה לרעת השוטרת, דון, שמנסה להשתלב בעולם שנשלט על ידי גברים, והיא נשפטת על פי מה שלדעתי הם סטנדרטים לא הוגנים, גם באופן מקצועי וגם באופן אישי. זה לא נוח לנו לקחת בחשבון שאולי עלולים להיות לה רגשות מיניים. אנסח את זה מחדש: עניין אותי לבחון את מצבה של מישהי שפשוט מנסה לעשות את העבודה שלה וגם להיות בן אדם תוך כדי זה, באווירה שמאוד מקשה עליה לקיים את שניהם. גם דמויות אחרות במחזה מתמודדות עם זה".

"דון מנסה בכל כוחה להיות שוטרת טובה, אבל היא מתאהבת בשותף שלה, מה שמאוד מתאים לו, כל עוד זה מסתדר. אבל ברגע שזה מפסיק להסתדר, הוא פונה נגדה בדרך הכי נוראית שיש. כך שזה לא שהתעניינתי דווקא במשטרת ניו-יורק אלא התעניינתי באנשים שמתמודדים עם מצב בלתי הוגן, עם חלוקה רעה של קלפים. זה מחזה על הקושי והמורכבות של הצורך להתמודד עם מצבים רציניים מהחיים האמיתיים, שזה מה ששוטרים נאלצים לעשות כל הזמן, בעוד שרובנו יושבים לנו בנוחות בבית וחושבים עליהם דברים רעים, או דווקא מעריכים אותם, אבל אין לנו מושג מה היינו עושים לו היינו במצבם".

(מתוך ראיון שערכה רייצ'ל קושנר עבור מגזין "בומב - שיחות עם יוצרים", 2001)

משה נאור בימיו

מנהל אמנותי של תיאטרון חיפה מתחילת 2008. שירת בתיאטרון צה"ל ובלהקה צבאית. בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב (1997).

בין ההצגות שביים: בתיאטרון חיפה: "משפחת ישראל" מאת בועז גאון, "סוחרי גומי" מאת חנוך לוין, "הצמא והרעב" מאת א'ן יונסקו, "המקום ממנו באתי" מאת דיוויד מאמט, "מי דואג לילד" מאת טום סטופארד, "איזראל ז'ורנאל" מאת רוני סיני, "אנשים קשים" מאת יוסף בר יוסף, "גזע" מאת דיוויד מאמט. בתיאטרון חיפה בשיתוף הקאמרי: "שמו הולך לפניו" מאת אפרים קישון (זוכת פרס התיאטרון 2008), "ימי שלישי עם מורי" מאת ג'פרי הטרסר ומיטש אלבום, "כולם היו בני" מאת ארתור מילר (זוכת פרס ההצגה המתורגמת 2011), "שיגעון באופרה" מאת קן לודוויג בתיאטרון חיפה בשיתוף הבימה, החייל האמיץ שוויק מאת ירוסלב האשק. בתיאטרון הקאמרי: "שמנה" מאת ניל לאביוט, "הכתובה" מאת אפרים קישון. בתיאטרון הבימה: "נודניק" מאת פרנסיס וובר. כתב וביים את "פחד קהל" בצוותא. "ערס פואטי" עם בוגרי ניסן נתיב ירושלים. "מחזמר" עם בוגרי ניסן נתיב תל אביב. בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: "הלילה הזה" מאת דפנה אנגל (הצגת השנה לנוער לשנת 2008) "תום - כמה סיבות לחיות" מאת וייל אינו בתיאטרונטו 2006.

רנה ורבין תרגום

בוגרת בית הספר למשחק The Circle in the Square בניו יורק, תואר ראשון בספרות כללית ואנגלית ותואר שני בפילוסופיה באוניברסיטת תל אביב. זוכת פרס ברנשטיין לביקורת ספרותית בעיתונות לשנת 2005, על טורה השבועי בעיתון "העיר". בנוסף, כתבה ביקורות במוסף הספרים של "הארץ" ובמוסף הספרים של "ידיעות אחרונות". במשך שש שנים היתה עורכת ראשית של תחום ספרות המקור בהוצאת "ידיעות ספרים", שם ערכה, בין היתר, את הספרים "תש"ח" מאת יורם קניוק; "אחוזת דג'אני" מאת אלון חילו; "הכלב היהודי" מאת אשר קרביץ ועוד רבים. שיחקה, הנחתה והשתתפה בתוכניות טלוויזיה רבות, ביניהן "קצת תרבות" בערוץ 2 ו"הינשופים" בערוץ 8. ספרה "כמה טוב לחיות" יצא בשנת 2011 בהוצאת "ידיעות ספרים".

בין הספרים שתירגמה: "אשמת הכוכבים" ו"מחפשים את אלסקה" מאת ג'ון גרין; "שני ירחים" מאת שרון קריץ; "בית שישים האבות" מאת מיינדרט דה יונג; "חביבי" מאת נעמי שיהאב ניי ועוד. תרגמה את המחזה "לצחוק בפראות" מאת כריסטופר דוראנג, שבו שיחקה במשך שלוש שנים בתיאטרון "תמונע". זהו תרגומה הראשון לתיאטרון הרפרטוארי.

אלדד לידור מוזיקה

כותב ומעצב מוזיקה להצגות, לסרטים, למופעי מחול, לרדיו, ולמולטימדיה. בוגר המגמה לקומפוזיציה באקדמיה למוזיקה בירושלים. מלמד עיצוב מוזיקה בסמינר הקיבוצים. בין עבודותיו בתיאטרון: תיאטרון הבימה: "הדה גבלר", "אלוף הבונים", "מלכת היופי של לינאן", "רכוש נטוש", "סונטת סתיו", "מועדון האלמנות העליונות", "אוסקר ודודה רוזה", "קפואים", "אבנים בכיסים", "הכיסאות", "נשיקת אשת העכביש", "מראה מעל הגשר", "מחילה", "בחורים טובים", "הבחורים בדלת ממול", "אמדאוס", "מחול המוות", "יונה יונה". תיאטרון בית ליסין: "נערי ההיסטוריה", "מקווה", "פילומנה", "פלדה", "מירלה אפרת", "מכתב לנעה", "פופקורן", "ערפל", "שבעה", "כחול בוער", "אחד משלנו", "מות הלבנה", "הזוג המוזר", "חשמלית ושמה תשוקה", "מים קדושים", "פילומנה", "גג שקוף", "ביאנקה", "סילביה", "מי מפחד מורג'יניה וולף". תיאטרון החאן: "מידה כנגד מידה", "האם הטובה", "האזור החופשי". תיאטרון הקאמרי: "אלקטרה", "הבדלה", "מי מפחד מורג'יניה וולף", "מותו של סוכן", "נתיניה", "ביבר הזכוכית", "מילאנו", "אישה בעל בית", "דמוקרטיה", "המלביש", "קופנהגן", "המנצח", "הפלגות", "הריון", "סוגרים את הלילה", "יחסים מסוכנים", "להרוג את הזמן", "מהגר עובר ושב". תיאטרון חיפה: "הדוכסית מאמלפי", "השתיקה", "דודתו של צ'רלי", "עיר חופשית", "הילד מאחורי העיניים", "שיחות עם אבי", "הנכד". תיאטרון באר שבע: "בית ברנרדה אלבה", "חבלי משיח", "איפיגניה", "ילד משלי", "ביבר הזכוכית", "כסף של אחרים", "רק בימי ראשון", "באופן יחסי", "M בטרפליי", "זינגר", "המתחזה", "הרצין המערבי". תיאטרון לילדים ולנוער: "מסך הברזל", "הממלכה של קנסוקי", "פילים לא רוקדים בלט", "אורי", "צבע הפנינה", "שרה גיבורת נילי", "הפיצוץ ברחוב אהלן", "המבוכ", "עושה הנפלאות", "שיטת חנה'לה". מדיטק: "קרשינדר", "שמשון בר לשון", "צבע הפנינה", "המאהב מכיתה ו'". תיאטרון הספרייה: "מישהו לרוץ איתו", "עיין ערך אהבה". זכה בפרס מרגלית על מוזיקה בהצגה "נשיקת אשת העכביש". הלחין את המוזיקה למוזיאון יצחק רבין.

פליס רוס תאורה

בין עבודותיה בתיאטרון: תיאטרון בית ליסין: "מקווה", התיאטרון הקאמרי: "אנטיגונה", "החגיגה" (בשיתוף הבימה). תיאטרון הבימה: "הכיסאות", "אנה קארנינה" (זוכת פרס התיאטרון לתאורה). תיאטרון החאן: "מידה כנגד מידה". תיאטרון באר שבע: "המתחזה", "איפיגניה באאוליס" (זוכת פרס התיאטרון על עיצוב תאורה 2012), "רוחות". בין עבודותיה בחו"ל: בתיאטרות שונים בפולין: "קרום", "מטוהרים", "פסיכוזיס 4.48", "הדיבוק", "ריצ'רד השני", "מלאכים באמריקה". בתיאטרון השאובינה בברלין: "בג'ונגל הכרך". בשאושפיל בון - "בעקבות הזמן האבוד". בשאושפיל של האנובר: "מקבת". בתיאטרון Tooneelgroep, אמסטרדם: "מאדאם דה סאד". בתיאטרות שונים ביוון: "הבכחאי", "Lithi". בתיאטרון Odeon בפריז: "חשמלית ושמה תשוקה", פסטיבל אלפסינה יוון: "אייאקס", "באכחאי". בין עבודותיה באופרה: האופרה הישראלית - "המדיום", "מסע אל תום האלף", "לה טראוויאטה". האופרה הלאומית של ורשה: "דון ג'ובאני", "אותלו", "פיק דאם", "המלך אובור", "דון קרלוס", "ווצק", "ההולנדי המעופף". האופרה הלאומית ושינגטון דירסי: "אנדרה שנייה". אופרה דה פריז: "אפיגניה בטאוריס", "מקרה מקרופוליס", "המלך רוג'ר", "פארסיפל". האופרה במינכן: "אונייגין", "האישה ללא צל". אופרה ריאל במדריד: "פופיאה ונירון", "אלקסטיס". אופרה לה-מונה בריסל: "מדיאה", "מקבת", "לולו", "דון ג'ובאני". שטאטסאופר ברלין: "דרכו של הולל". Third World Bunfight, קייפטאון, דרום אפריקה: "מקבת". כמו כן, עיצבה תאורה לפסטיבלים ולהקות מחול בארץ, בבלגיה, בדרום קוריאה ובצ'כיה.

נטע הקר תפאורה

בוגרת המגמה לעיצוב תיאטרון בפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל אביב. מרצה לעיצוב בשנקר ובצלאל. בין עבודותיה: תיאטרון ובמה - עיצוב תלבושות: בתיאטרון הקאמרי: "ילדי הנרות", בתיאטרון החאן: "צל חולף", בתיאטרון הבימה: "קופסה שחורה", "בגדי המלך", בתיאטרון בית ליסין: "מקווה", "אז כפראג", בתיאטרון באר שבע: "גלילאו", "ONE" "ריטה המופע", "קייץ 2006", "מיומנה BE", "ניו יורק". עיצוב תפאורה: בתיאטרון הקאמרי: "אמא קוראז", "מכולת", בתיאטרון הספרייה: "הפלייבוי של עולם המערב", בתיאטרון הקיבוץ: "יסודות עוינים", "אל עצמי", בפסטיבל עכו: "אוטאר" (על עבודה זו זכתה בציון לשבח), "פוטו בגדאד", "ברוקלין בוי", "משיח", "אפיריל הקסום", "הרוזן ממונטה כריסטו" (על הפקה זו זכתה בפרס מעצבת התפאורה לשנת 2009); בתיאטרון באר שבע: "מהומה רבה הלא דבר", במדיטק חולון: "שרה גיבורת ניליי", בתיאטרון בית ליסין: "סינית אני מדברת אליך", בתיאטרון הבימה: "הלהקה", "השומר אזולאי". עיצוב תפאורה ותלבושות: בתיאטרון הקאמרי: "זהב טורקי", "מי מפחד מוירג'יניה וולף", בפסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים: "מהמטבח באהבה" (פרס ראשון לעיצוב תפאורה ותלבושות); בתיאטרון חיפה: "החתונה האחרונה", בפסטיבל ישראל: "הזמיר - מסיבת פיג'מות", בתיאטרון הבימה: "צורה לאהבה", "כתר בראש", "מבקר המדינה", "טייפ", בתיאטרון באר שבע: "גייפס", "סוביניר", "חבלי משיח", בתיאטרון בית ליסין: "רק אתמול נולדה", "הדבר האמיתי", "עלמה ורות", "שם פרטי", תיאטרונטו 2004: "עד אפס מקום", "נסיך האגדות" חנוכה 2006 geanes & jeans אחינועם ניני, במדיטק חולון: "אוזו ומוזו מכפר קאקרוזו" (פרס מעצבת הבמה לשנת 2008 להצגות ילדים). האופרה "Baruch Schweigen" ב - Staatstheater Braunschweig - גרמניה.

דליה פן תלבושות

בוגרת החוג לתיאטרון במסלול עיצוב תפאורה ותלבושות באוניברסיטת תל אביב ולימודי עיצוב תיאטרון למעצבים בבית הספר ראדה בלונדון. עיצבה תלבושות להצגות רבות בתיאטראות ברחבי הארץ ובחול: בתיאטרון חיפה: "דפוקים", "ארגנטינה", "משפחת ישראל", "סופמשיח", "יעקב השקרן", "סוחרי גומי". בתיאטרון הקאמרי: "אמא קוראג' וילדיה". בידישפיל: "מקווה" בתיאטרון החאן: "המקצוען", "החולה המדומה", "ירושלים החדשה", "אותלו", "נישואים", "המצליחים", "מכניל", "אשתי האהובה בעלי היקר" THEATER J וושינגטון די סי: "חבלי משיח". בתיאטרון הבימה: "פתאום הגיע סתיו", "חתול רחוב", "הנהג של מייס דיזי", "כל החיים לפניו", "אלינג". בתיאטרון באר שבע: "איזה יופי הלב הלבן", "הזכיה הגדולה", "ברוקלין בוי". באופרה הישראלית החדשה: "כרמן בתל אביב". וכן הצגות במדיטק, בתיאטרון אורנה פורת, לקבוצת מחול סטודיו נעים ולמופע "אלומיניום". בפסטיבל ישראל. כמו כן, עיצבה תפאורות ותלבושות בפסטיבל עכו, תיאטרונטו, הרמת מסך, בפסטיבל תיאטרון קצר ועוד. זוכת פרס הבמה לילדים ונוער 2008-2009 עבור עיצוב תלבושות להצגה "הקץ של העץ".

נורמן עיסא

בוגר בית ספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. שחקן הבית של תיאטרון חיפה. בין עבודותיו בתיאטרון: תיאטרון חיפה: "מרחב מוגן", "אותלו", "החתונה האחרונה", "המלט", "רומיאו ויוליה", "אימפרו", "נידרברג", "נשף מסיכות", "יתוש בראש", "אמנות המשחק", "מאדליין", "משפחת ישראלי", "אב הבית", "המכוער", "הדודה של מנשה", "אמנות", "גזע", "רוח ים", "בומרנג". תיאטרון באר שבע: "המתחזה", "סיד", "חלום ליל קיץ". התיאטרון הערבי (אלמידאן) חיפה: "מותו של אנרכיסט", "ירח רחץ פניך". תיאטרון יפו: "היתומים של יפו", "געגועים". תיאטרון הקאמרי: "רצח", "השיבה לחיפה". השתתף בהצגת יחיד "ערבים וקדשים". בטלוויזיה: "החולמים" (בערוץ הילדים), "עבודה ערבית" (אמג'ד). בקולנוע: "שחקנים", "הכלה הסורית", "אחותי היפה", "ערבים וקדשים", "90 דקות". עבודותיו כבמאי: "רעולים" בתיאטרון יפו (זכה כבמאי השנה במגזר הערבי לשנת 2006). "פשוטה" (פרס ההצגה הטובה בתיאטרונטו 2007), "המסיכה", "עיניים" בתיאטרון יפו בשיתוף אלמינא. כתב יחד עם יואב בר-לב את "אח אח בום טראח" לפסטיבל הצגות ילדים בחיפה (פרס הבמאי). תיאטרון חיפה: "רובין הוד", "החופש לזוז" (פרס הצגת השנה בפסטיבל הילדים), "גלגולי גלגל" (פרס הצגת השנה בפסטיבל הילדים). תיאטרון אלמינא: "העששית הקטנה", "שו...שו", "צעצוע בריבוע", "האוצר" (הצגה שטה). תיאטרון יפו בשיתוף הבימה: "אלף לילה ולילה". זכה בפרס שחקן מצטיין בתיאטרון חיפה לשנת 2002. שימש במשך שלוש שנים כמנהל אמנותי של פסטיבל יפו הבינלאומי להצגות ילדים בתיאטרון הערבי-עברי ביפו וכן שימש כמנהל אמנותי של פסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים 2014.

אוהד קנולר

יליד תל אביב. בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב. שחקן וממייסדי "מעבדתרבות דימונה". חבר בדירקטוריון קרן ספיר. יו"ר שח"ם - ארגון השחקנים בישראל. שיחק בתיאטרות שונים, בסדרות טלוויזיה ובסרטי קולנוע. שיחק בתיאטרון: תיאטרון חיפה: "כולם היו בניי" (בשיתוף תיאטרון הקאמרי), "אמנות", "גזע", "בומרנג". תיאטרון החאן: "בגידה". תיאטרון הבימה: "טייפ". שיחק בקולנוע: "יוסי וג'אגר" (על משחקו בדמות יוסי זכה בפרס השחקן המצטיין בפסטיבל טרייבק, ניו יורק). "הסיפור של יוסי", "בופור". שיחק בטלוויזיה: "סרוגים", "יחפים", "מתים לרגע". כמו כן, השתתף בסרט מצונזר של הבמאי בריאן דה פלמה. חי בדימונה ופועל למען העשרת חיי התרבות בעיר. ב"מעבדתרבות דימונה" משחק בהצגה "שלג ויער", עיבוד של מאור זגורי לפואמה הקבר ביער מאת אורי צבי גרינברג.

רון ריכטר

שחקן קבוצת "החיפאית" של תיאטרון חיפה. בוגר ניסן נתיב ירושלים 2001. השתתף בהצגות: בתיאטרון חיפה: "תופעות לוואי", "איזראל ז'ורנל", "תשי"ח", "משהו למות בשבילי", "בת המלך" בתיאטרון חיפה: "בלדה ליוסף", "הפצצה יקירתי", "הנסיך הקטן", "מספרים אהבה", "טומג'ה - הטעיה קטנה" בתיאטרון הסמטה: "הקהל", "מרד המתים", "הצגה בברים" בהפקה עצמית: "שיחות עם הברמן" בפסטיבל תיאטרון קצר: "שטחים ופרידות". השתתף בטלוויזיה: "תיק יהלום", סדרה בערוץ "לוגי", "מעצר בית" בערוץ 2. השתתף בקולנוע: "הקן המתרוקן - ארגנטינה", "אנחנו לא לבד".

אלמה דישי

בוגרת סמינר הקיבוצים ובית הספר "תלמה ילין". שיחקה בתיאטרון "תמונע" בהצגות "השולחן" מאת רוני ברודצקי במסגרת פסטיבל עכו, "הרדופים" מאת מאור זגורי ו"דגעים" מאת מיכל בת אדם. השתתפה בהצגה "עפר ואפר" מאת הרולד פינטר בתיאטרון יפו. השתתפה בסדרת הטלוויזיה "איש חשוב מאוד" מאת שירלי מושיוף ובסרטי הקולנוע "קוץ" של מיכאל אללו ו"שלום בית" של ענר פרמינגר.

דירקטוריון תיאטרון חיפה יו"ר: ישראל סביון
 חדווה אלמוג – מ"מ ראש העיר, רו"ח שאול ד'אנג'לי,
 ירון פיינטוך, פרופ' גבי יומן, אביבה שש,
 ערין עאבדי-זועבי, משה פרץ, רבקה איזיקוביץ'
יועץ משפטי: עו"ד שלמה כרוב
ועדת ביקורת | יו"ר: רו"ח אילן פרוינד
 רו"ח אירנה בן יקר

מנכ"ל: ניצה בן צבי
מנהל אמנותי: משה נאור
רו"ח מבקר: רו"ח זאב שלום
מבקר פנים: רו"ח יום טוב בילו

שחקני תיאטרון חיפה
 רוברטו פולק, סלים דאו, יוסף אבו ורדה, נורמן עיסא,
 יואב בר לב, רון ריכטר, ארז שהרבני, קרן אור, מעיין
 ויסברג, ליאורה ריבלין, משה איבגי, טלי אורן, מיקי
 קם, תיקי דיין, רמי ברוך, אודיה קורן, ענת וקסמן,
 אוהד קנול, אבי קושניר, עמי סמולרצ'יק, נבו קמחי,
 שרון אלכסנדר, נצנת מקונן, יובל סטוניס, רענן פז,
 שרון בורנשטיין, דנה דוניץ, שרון פרידמן, אפרת
 ארנון, לירית בלבן, נינה קוטלר, גלי אשכנזי, אלברט
 אילוז, אריה מוסקונוה, הילה שלו, אלדד פריבס, דני
 לשמן, נדיה קוצ'ר, רות יעקב, נטלי אליעזרוב, יוגב
 יפת, דרור אהבה רומם, ירדן לותין, אורי אוריין, יובל
 כהן, אייל רוזלס, ולדיסלב פסחוביץ, גיל רשף, נדב
 אסולין, אביגיל ערמון לוי, גיל קפטן, פלורה בלוך,
 אביגיל אריאלי, נעמה שטרית, מעיין וינשטוק, שרון
 צור, יולי סקר, שיר סבן, יפתח גפן, ניר אבראשי, דנה
 מיינרט, גל אמיתי, שמעון כהן, נתי רביץ, ז'יל בן דוד,
 אורי הוכמן, קובי מאור, שמוליק כהן, דורון עמית,
 איציק כהן, ריקי בליך, דוית גביש, עירית בנדק, ערן
 בן זאב, אלמה דישי, שרון שטרק, פז מגן, מאור נגבה,
 ארז ביטון, מיטל בר, רז וינר, אמיר הלל, דודי גזית,
 דור אוחיון, נילי צרויה, נועה גודל, יהודה נהרי, יוסף
 אלון יפעת כהן, שרון צור.

דרמטורג: עמיר קליגר
עוזרת מנהל אמנותי: יואלית אליכין
מזכירת התיאטרון: ורדית כהן
מנהלת שיווק: מיכל הללי
מנהלת מכירות חוץ ומחלקה חינוכית: גילת סלע
תקשורת שיווקית ותוכן: עדי רונן
דוברות ויחסי ציבור: בן חורין אלכסנדרוביץ
מנהל טכני: עופר טל
מנהל הפקות ומנהל ייצור: דור שלום
קב"ט: שושני מרקוביץ'
חשבת: רקפת בלומנפלד
הנהלת חשבונות: מרינה גנדין
תפעול במה: אלדד מיכאלי, שמואל מיכאלוב, ואלרי
 זסלבסקי, דימיטרי סקרינקו, עוז שליין, טימותי סליצקי
סאונד: ניסים טוויטו, גיא וילינסקי, דודי עשור,
 לירן אופיר
חשמל ותאורה: יוסי זוהר, ניר ריקון, אלי אשכנזי,
 לירן אופיר, דימה אלטמן, חואן כהן
הלבשה: לובה גלפרין, קטיה סקרינקו
מתפרה: סבטלנה קאשין, סרגיי קאשין
איפור: לודה גולדברג, סשה קלמיקובה, טניה שפק
אביזרים: ענת זמיר, סשה צ'רנין, דנה פוקס
מנהלי הצגה: יואלית אליכין, דור שלום, ענת זמיר,
 הילה טואף
ניקיון ואחזקה: קלרה זינגר, נדיה בונדרנקו

שירות לקוחות ומנויים
 מנהלת מוקד שירות לקוחות: שירה חגית בינשטוק
 מחלקת שירות לקוחות: יובל יאירי
 מחלקת מנויים: רמי אלקסלסי
 אינה שניצר, ענבל שחר, דורית אדרי, אסי נחום,
 אורלי קוטיק, שירן משיח, אתל בר אור, מתן טושק,
 מיטל נגרי, שירן משיח, שירן סייג, נורית דרייפוס,
 ליז אסולין, רן כהן
דיילים
 אסף ברנשטוק, רעות שטרנברג, זוהר סלמן, שמוליק
 לונדון, אביטל פרימט, סיגל ונצובסקי, נטע וייסמן,
 רותם פז, אבירן קצב, מור סביון, ליפז גלזר, חלי
 הרשקוביץ, אור אביב, עומר עמית, עינת רודמן, לי
 בכר, יותם סוסל, יבגני פינסון, עדי ויסמן, אנה לוי,
 יונתן זייגן, רונה אסולין, עדי ניצן, יערה נורי, בועז
 אלישיב, כרמי גיל, צליל שמחון

Lobby Hero by **Kenneth Lonergan**
Translated by **Rana Werbin**
Directed by **Moshe Naor**
Lighting: **Phyllis Ross**
Scenery: **Neta Haker**
Costume Design: **Dalia Pen**
Music: **Eldad Lidor**
Assistant Director: **Yael Goldberg**

CAST:

Dawn: **Alma Dishi**
William: **Norman Issa**
Bill: **Ohad Knoller**
Jeff: **Ron Richter**

Program Editor: **Rana Werbin**
Designer: **Lam-Margalit Shefi**
Photographer: **Gerard Allon**

Performance Manager: **Anat Zamir / Yoelit Elyachin**
Production Manager: **Dor Shalom**
Technical Manager: **Ofer Tal**
Stage Manager: **Shmuel Michalov**
Sound: **Guy Wilnsky**
Light technical: **Eli Ashcenazi**
Wardrobe: **Luba Galperin**
Sewing Workshop: **Sergei Kashin**
Scenery Production: **Dudi's Workshop**
Meneger Production: **Igal Mizrahi**

"Lobby Hero" working class heroes are all stuck in the ground floor of life, being paid low wages, working as police officers or doormen, struggling to make a living. All four characters wish to "do the right thing" but are not entirely sure what it is exactly. The play is centered on Jeff, a night shift security guard in a middle-class residential building. Jeff was caught smoking a joint while on duty and was thrown out of the Navy, an incident which caused his father, the army hero, to throw him out of the house and dispossess him. Jeff is determined to start anew and get back on tracks, but life presents him with some tough decisions to make. Three characters surround Jeff in his night shifts: security officer William (Norman), his direct boss and sometime friend, who has gotten entangled in family troubles which force him to choose between loyalty to his brother and keeping his ethical code; Bill, the well respected neighborhood police patrolman; and the rookie Dawn, his new partner, who is struggling to find her way in the male oriented atmosphere of their police department. The fact that Dawn is having an affair with her partner Bill does not help her situation.

The interactions and discussions between the four characters reveal in dramatic twists and comic turns the varied connections and differences between them. Sooner or later they each have to make a life changing decision, as they find themselves standing at a morally fateful crossroad.

Playwrights Horizons, Inc. New York City, produced the World Premiere of "Lobby Hero" in 2000-2001

The Playwrights Horizons production was presented Off-Broadway by Jenny Wiener, Jon Steingart and Hal Luftig

תיאטרון חיפה

תיאטרון יוצר שינוי

משכן התיאטרון ע"ש מאירהוף
The Joseph & Rebecca
Meyerhoff Theatre of Haifa

חניון התיאטרון רח' פבזנר 27
כניסה מרח' בלפור

רח' פבזנר 50, חיפה, מיקוד 33134
טל': 04-8600500 פקס: 04-8600575

www.ht1.co.il

